

РЕШЕНИЕ

№ 394

гр. гр. Хасково, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ХАСКОВО, VI ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на тридесети май през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Валентина Ж. Иванова

при участието на секретаря Галя В. Ангелова
като разгледа докладваното от Валентина Ж. Иванова Гражданско дело №
20215640101316 по описа за 2021 година

Производството по делото е образувано по искова молба от „Амиго
Финанс“ ЕООД /предишно наименование „Мого България“ ЕООД/ срещу В.
ИЛК. Й., от гр.Хасково.

В исковата молба ищецът твърди, че на 14.05.2019г. сключил с
ответника Договор за финансов лизинг със задължително придобиване на
собствеността № AG0007894, по силата на който ищецът като лизингодател
придобил собствеността върху посочения от лизингополучателя В. И. Й. лек
автомобил марка „П.“, модел „***“, идентификационен номер на рама
VF39UUNZJ92225676, рег. № **** и му предоставил ползването, за което
бил съставен приемно - предавателен протокол от същата дата. Ответникът
заплатил авансова вноска и първоначални разходи по лизинга в размер на
4972 лева, като поел задължение за заплащане на месечни вноски, както и да
използва вещта лично, по предназначение и с грижата на добър стопанин.
Договорът бил със срок от 24 месеца, с дата на изтичане на 20.04.2021г., с
договорен фиксиран лихвен процент в размер на 41.16 % и месечни
анюитетни вноски в размер на 307.35 лева, съгласно уговорения погасителен
план към договора. Сочи се, че ответникът престанал да изпълнява

задължението да погасява месечните си анюитетни вноски, като последното му плащане било на 02.12.2019г. Предвид неговото неизпълнение, на лизингополучателя било връчено уведомление за разваляне на договора, лично, на 19.03.2020г. и лизинговият актив върнат във владение на ищеца. На 23.03.2020г. бил приет ЗаконА за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г, обн. ДВ, бр.28/24.03.2020г. Съгласно § 52 от ПЗР, законът влиза в сила, считано от 13.03.2020г., като по този начин преуреждал вече настъпилите до датата на обнародване правни последици. Предвид обратното действие на закона, в частност нормата на чл.6 от същия, до отмяната на извънредното положение не се прилагат последиците на забава за плащане на парични задължения. Предвид нормативното преуреждане на отношенията, връченото писмо – уведомление за прекратяване на договора за лизинг не било произвело действие. На ответника било изпратено нарочно уведомление с покана да заплати натрупаните просрочия и да получи лизинговия актив, който бил на негово разположение в Оказиона на дружеството по поща, на декларирания имейл, както и напомняне по имейл на 30.04.2020г. Ответникът не се възползвал от предоставената му възможност, в резултат на което на 14.07.2020г. с отпадане на законодателните пречки, било изпратено нарочно уведомление за разваляне на договора, считано от 14.07.2020г. Писмото било получено по куриер с обратна разписка, както и на декларирания електронен адрес. Към 14.07.2020г. били неплатени: вноска № 8 по Погасителен план с падеж 20.12.2019г. до вноска № 14 по Погасителен план с падеж 20.06.2020г. На основание чл.345 от ТЗ, във вр. с чл. 8.1 от приложимите към Договора Общи условия за периода, през който лизинговият договор бил в сила, ответникът дължал заплащането на договорените месечни вноски по погасителен план от осма /с падеж 20.12.2019г./ до четиринадесета /с падеж 20.06.2020г./ вноски, включително и част от петнадесета вноска /за периода от 21.06.2020г. до 14.07.2020г./, в общ размер от 2 394.59 лева, от които главница в размер на 1520.32 лева и възнаградителна лихва в размер на 874.27 лева. Съобразно чл. 15.1 от приложимите ОУ към договора и предвид допуснатата забава в плащанията на осма до десета вноска, на ответника била начислена и неустойка в размер на 7.45 лева, както следва: за забава в плащането вноска № 8 по погасителен план от 20.12.2019г. до 13.03.2020г. – 3.88 лева; за забава в плащането на вноска № 2 по погасителен план от

20.01.2020г. до 13.03.2020г. – 2.52 лева ; за забава в плащането на вноса № 3 по погасителен план от 20.02.2020г. до 13.03.2020г. – 1.05 лева. Също така се сочи, че на основание чл.15.5 от ОУ, ответникът дължал на ищеца неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя в трикратен размер на договорената месечна вноска, или общо 922.05 лева, дължима еднократно към датата на прекратяване на договора, формирана като сбор от три месечни вноски, всяка една в размер на 307.35 лева. Твърди се също, че ответникът дължал на основание ОУ възстановяване на лизингодателя и направените разходи за заплащане на данъци на основание чл.52 – чл.61 от Закона за местните данъци и такси, които били в размер на 277.48 лева за 2020г., направените разходи за заплащане на застрахователна премия в размер на 85.43 лева - вноса по полица BG/22/120001261949 на „Лев Инс“ АД и направени разходи за възстановяване на владението на лизинговия актив. За последното били ползвани услугите на третото лице „Фиксед Асистантс“ ЕООД, съгласно сключен на 29.05.2017г. между него и ищеца договор, по който дължимото възнаграждение възлизало на 450 лева без ДДС за издирване и изземване на автомобили до 3,5 тона, както и възстановяване на допълнително извършените разходи по поръчката, за което била издадена Фактура № 283/01.04.2021г. Поради на липса на плащане от страна на ответника, ищецът подал срещу него заявление за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, по което било образувано Ч. гр. д. № 2271/2020г. по описа на Районен съд – Хасково . По същото била издадена заповед за изпълнение, връчена на ответника по реда на чл.47 от ГПК. Предвид изложеното, моли съда да постанови решение, с което да се признае за установено по отношение на ответника, че дължи на ищеца сумите, дължими по Договор за финансов лизинг № AG0007894, както следва: 1520.32 лева - незаплатена главница по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 20.12.2019г. до 14.07.2020г.; 874.27 лева - незаплатена лихва по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 20.12.2019г. до 14.07.2020г.; 7.45 лева - неустойка за забавени плащания за периода от 20.12.2019г. до 14.07.2020г.; 922.05 лева – неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя; 277.48 лева - разходи за заплатени данъчни задължения; 85.43 лева - разходи за заплатени застрахователни премии; 744 лева - разходи за възстановяване на лизинговия актив; ведно със законната лихва, считано от 08.10.2020г. до окончателното

им изплащане. Претендират се и направените в заповедното и в настоящото производство разноски.

Ответникът, чрез назначения му особен представител, оспорва исковете по размер. Оспорват се начислените допълнителни разноски за платени данъчни задължения, заплатени застрахователни премии и разходи за възстановяване на лизинговия актив. Счита за неравноправна клаузата по т.15.5 от ОУ към договора за финансов лизинг. Предвид изложеното се иска предявените искове да бъдат отхвърлени изцяло, алтернативно – частично уважени.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, поотделно и в тяхната съвкупност, приема за установено от фактическа страна следното:

По делото са представени Договор № AG0007894 от 14.05.2019г. за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив; Погасителен план за лизингови вноски; Приемо-предавателен протокол от 14.05.2019г.; Пълномощно за застраховане и съгласие за условията за застраховане на лизинговия актив; Общи условия към договори за финансов лизинг, сключвани от „Мого България“ ЕООД с физически лица – потребители; Тарифа към Общите условия, приложими към договори за финансов лизинг, сключвани от „Мого България“ ЕООД; Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителски кредити; Преводни нареждания от 18.06.2020г. и от 15.07.2020г.; Договор за поръчка от 29.05.2017г.; Фактура № 1000000283/01.04.2020г., Уведомление за прекратяване на договор за лизинг № AG0007894 от 03.02.2020, Приемо-предавателен протокол от 19.03.2020г., Писма от 30.03.2020г. и от 14.07.2020г. от ищеца до ответника за заплащане на задължения във връзка с договора, и от тях е видно, че имат описаното в исковата молба и посочено по-горе съдържание, поради което същото не следва да се излага отново текстуално, като при необходимост ще бъде обсъдено при преценката на наведените от страните правни доводи, основани на тях.

От материалите, съдържащи се в Ч. гр. д. № 2271/2020г. по описа на РС -Хасково, приложено като доказателство по настоящото производство, се установява, че въз основа на заявление с вх. № 262743/09.10.2020г. в полза на ищеца срещу ответника е издадена Заповед за изпълнение №

260479/17.12.2020г. за процесните вземания, ведно със законната лихва върху тях от датата на подаване на заявлението – 08.10.2020г. до окончателното ѝ изплащане, както и направените в производството разноси в размер на 88.62 лева за заплащане на държавна такса и юрисконсултско възнаграждение – 50 лева. Заповедта за изпълнение е връчена на длъжника по реда на чл.47, ал.5 от ГПК и с разпореждане от 22.04.2021г., връчено на ищеца на 12.05.2021г., е указано, че може да предяви иск за установяване на вземанията си в едномесечен срок от съобщението и последният е сторил това.

От заключението по съдебно-счетоводната експертиза, което следва да се кредитира изцяло като компетентно, обективно и неоспорено от страните, се установява, че дължимите и неплатени от ответника суми по процесния договор съвпадат с претендираните от ищеца.

При така установената фактическа обстановка съдът достига до следните правни изводи:

Предмет на делото са предявени при условията на обективно кумулативно съединяване установителни искове с правно основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.342, ал.2 от ТЗ, чл.345, ал.1 от ТЗ, вр. с чл.232, ал.2 от ЗЗД, чл.79, ал.1, предл.2 от ЗЗД и чл.92, ал.1 от ЗЗД, които са процесуално допустими, доколкото изхождат от заявител по образувано заповедно производство срещу длъжника в едномесечния срок от уведомяването му за връчването на издадената заповед за изпълнение относно процесните вземания при условията на чл.47, ал.5 от ГПК.

По съществото на спора съображенията на съда са следните:

От съвкупния анализ на събраните по делото писмени доказателства се установява по несъмнен начин, че между страните е бил сключен валиден договор за финансов лизинг по смисъла на чл.342, ал.2 от ТЗ. Съдържанието му е подробно регламентирано в представените Договор № AG0007894 от 14.05.2019г. и Общи условия към договори за финансов лизинг, сключвани от „Мого България“ ЕООД с физически лица – потребители. Те са подписани и от ответника, като той не е възразил срещу приемането им като писмени доказателства, нито ги е оспорил относно автентичността им или пък от гледна точка верността им, въпреки че е разполагал с възможност за това. Ето защо и на основание чл.20а, ал.1 от ЗЗД процесният договор има силата на закон за страните. На следващо място, от приетия и неоспорен Приемо-

предавателен протокол от 14.05.2019г. се установява и че ищецът е изпълнил точно основното си задължение, като е предал лизинговия актив на ответника, който изрично е декларирал, че го е получил, извършил е оглед и няма претенции относно състоянието му. При това положение следва да се приеме, че в тежест на ответника е възникнало насрещното задължение да заплаща дължимите месечни лизингови вноски в сроковете и размерите, съобразно договорните клузи. Безспорно е, а и от кредитираното заключение на вещото лице Д.К. се установява, че ответникът не го е изпълнявал надлежно, както и размерът на непогасения остатък на дължимите от него вноски. По делото не се твърди, а и не са ангажирани доказателства за изплащането им в пълен размер и до момента. По отношение на неустойката за забава следва да се посочи, че съгласно чл. 15.1. от ОУ при забава на плащането на парично задължение от страна на лизингополучателя, той дължи неустойка в размер на законната лихва върху неплатената в срок сума, за целия период на забавата. Ето защо и с оглед установената по делото липса на плащания на всички задължения от страна на ответника, той дължи обезщетение за забавено плащане върху непогасената главница за посочения от ищеца период. От заключението на назначената и изслушана съдебно-счетоводна експертиза се установява, че дължимите суми по договора за главница, възнаградителна лихва и неустойката за забава възлизат съответно на 1520.31 лева, на 874.27 лева, и на 7.45 лева.

Относно сумите 277.48 лева - разходи за заплатени данъчни задължения по чл.52 от ЗМДТ за 2020г., и 85.43 лева - разходи за заплатени застрахователни премии по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, следва да се има предвид, че съгласно чл.8.6, чл.8.7.4 и чл.8.7.5 от ОУ те се дължат от лизингополучателя и той трябва да ги възстанови на лизингодателя, ако са платени от последния. Тук е уместно да се посочи и че се касае за разноси, свързани с ползването и поддържането на вещта и на основание чл.345 от ТЗ също за негова сметка. От съвкупния анализ на приетите и неоспорени Преводни нареждания от 18.06.2020г. и от 15.07.2020г., и заключението на вещото лице се налага извода, че процесните суми са били платени от ищеца, поради което той има вземания спрямо ответника за разходи за заплатени данъчни задължения по чл.52 от ЗМДТ за 2020г. и застрахователни премии по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ относно лизинговия актив.

Претенцията на ищеца за неустойка в размер на 922.05 лева – за прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, съдът намира също за основателна: Договорът е прекратен поради наличие на неизпълнение на задължението за плащане на лизингови вноски съгласно т.13.5 от ОУ. Съгласно т.15.5 от ОУ, при прекратяване на договора по вина на лизингополучателя, последният дължи неустойка в размер на три лизингови вноски – същата се изчислява въз основа на последните три падежирали лизингови вноски преди прекратяването. Съобразно заключението на вещото лице, последните три вноски с настъпил падеж към датата на прекратяването са на обща стойност от 922.05 лева. Съдът намира за неоснователно направеното от особения представител на ответника възражение за нищожност на клаузата на т.15.5 от ОУ, предвиждаща неустойка за прекратяване на договора, като неравноправна. В случая е налице разваляне на договора по вина на длъжника. Налице е уговорка в Общите условия на лизингодателя за заплащане на неустойка поради разваляне на договора в т.15.5, т.е. компенсаторна неустойка /вместо оставащото изпълнение/. Налице са материалните предпоставки за присъждане на неустойка в размер на три лизингови падежирали вноски – разваляне на договора и изрична договорна клауза, която предвижда обезщетение на лизингодателя на това основание. Съдът дължи произнасяне по възражението за нищожност на неустойката като неравноправна, на основание чл.143, т.5 от ЗЗП вр.чл.26, ал.1 от ЗЗД, а е налице и изрично възражение на особения представител на ответника в тази насока. Установената в нормата на чл.9 от ЗЗД свобода на договаряне и отсъствието на императивни законови правила, регулиращи начините на определяне на неустойката и нейните граници, както и въведения в гражданските и търговски правоотношения принцип за справедливост, позволява да се приеме, че съответствието на уговорена неустойка с установените в обществото предели на нравствена допустимост се преценява във всеки конкретен случай към датата на сключване на договора. Разпоредбата на чл.26, предл. Трето от ЗЗД намира приложение и при търговските сделки. В цитираната норма не е дефинирано понятието „добри нрави“, но тъй като законодателят е придал правно значение на нарушаването им, приравнявайки го по последици с нарушение на закона, вложеният в това понятие смисъл следва да се тълкува. Касае се за правила и норми, които защитават принципи, права и ценности, общи за всички правни субекти и

тяхното зачитане е в интерес на обществените отношения като цяло, а не само на някоя от договарящите страни. В случая размерът на неустойката е ограничен до три лизингови вноски с настъпил падеж, при оставащи непогасени вноски за периода от 20.12.2019г. до 14.07.2020г. От заключението на вещото лице се установява, че сборът от три падежирали главници възлиза на 922.05 лева. Съдът счита, че уговорката не разкрива белези на неравноправност, поради което претенцията на ищеца, основана на действителна клауза, е основателна.

Направеното искане от процесуалния представител на ответника за намаляване на неустойката на основание чл.92, ал.2 ЗЗД, съдът намира за неоснователно. С императивната норма на чл.309 от ЗЗД е въведена забрана за намаляване поради прекомерност на неустойка, дължима по търговска сделка. Няма спор, че процесната сделка е търговска по смисъла на чл.1, т.15 от ТЗ. Наред с това, съдът съобразява факта, че клаузата не е договорена между търговци, а спрямо физическо лице – потребител. По въпроса относно предпоставките, при които съдът може да намали уговорената неустойка е налице задължителна практика на ВКС, формирана с Решение № 88/22.06.2020г. по т.д. № 911/2009г. на ВКС, ТК, I т. о. и Решение № 12/21.03.2011г. по т.д. № 1056/2009г. на ВКС, ТК, I т. о., в която се приема, че невъзможността да се намали неустойката е само по отношение на търговци. Когато обаче се сключи абсолютна търговска сделка, по която страните или една от тях не е търговец, какъвто е и настоящият случай, нетърговецът може да се позове на прекомерност и да иска намаляване на неустойката по общия ред, т. е. по реда на ЗЗД. Доколкото в действащото законодателство липсва легална законова дефиниция на понятието „прекомерно голяма неустойка“, то критерий за това е процентното съотношение между абсолютния размер на договорената между страните неустойка и общата цена на договора. При съотнасяне на размера на уговорената неустойка с общата стойност по договора, съдът намира, че неустойката не се явява прекомерна. Наред с това, назначеният особен представител на ответника не доказва възражението си, тъй като в негова тежест бе установяване действителния размер на вредите на лизингодателя, преценени към датата на прекратяване действието на договора за лизинг. С оглед изложеното, съдът намира възражението за неоснователно.

Не така стои въпросът за сумата от 744 лева, представляваща разходи за възстановяване на лизинговия актив.

Съгласно чл.14.1 от ОУ лизингополучателят е длъжен в срок от 2 дни от прекратяване на договора да върне лизинговата вещ на място, посочено от лизингодателя, като транспортирането и предаването се извършва за негова сметка и на негов риск. В чл.14.5 от ОУ е уговорено, че когато това задължение не бъде изпълнено, лизингодателят има право да обяви лизинговия актив за издирване по съответния ред и да предприеме действия по принудително изпълнение, като разноските в тази връзка също са за сметка на лизингополучателя. Аналогично задължение е предвидено и в чл. 8.7.10 от ОУ, а именно лизингополучателят се задължава да възстанови на лизингодателя разходите, направени от последния във връзка с възстановяване на държането на лизинговия актив.

В исковата молба изрично се заявява, че лизинговият автомобил е бил иззет от владението на ответника на 19.03.2020г., в която насока е и Приемо-предавателен протокол от същата дата. Именно на тази дата е връчено на ответника и Уведомлението за прекратяване на договора за лизинг. Следователно, не се установява да има забава в предаването на лизинговия актив след уведомяване на лизингополучателя за прекратяване на договора между страните, а оттам и необходимост от възлагане на действия на трети лица за възстановяване на държането му. На следващо място, няма данни ищецът да е посочил на ответника място, на което да предаде автомобила, за да се извърши преценка дали той е изпаднал в забава по отношение на това си задължение, което да е довело до извършването на претендираните разходи. От друга страна, в чл.2 от сключения между „Мого България“ ЕООД и „Фиксед Асистантс“ ЕООД Договор от 29.05.2017г. е уговорено, че ищецът следва с писмено уведомление да уведоми дружеството за конкретното действие, което следва да бъде извършено, а такова не е представено по делото. Отделно от това, не са налице и други доказателства действително да са извършвани действия по връщане на лизинговия автомобил от третото лице, на което това е възложено от ищеца, доколкото представената Фактура № 1000000283/01.04.2020г. е частен свидетелстващ документ и не е подписана, поради което и не може да се разглежда като годно доказателство за извършени фактически действия по този договор. Ето защо, не може да се приеме, че по делото ищецът е установил при условията на главно и пълно доказване твърдението си за направени разходи за възстановяване на владението му върху лизинговия актив. Съобразно правилото на чл.154, ал.1

от ГПК, недоказаният в гражданския процес факт е равнозначен на неосъществен такъв в обективната действителност. А щом фактът не се е осъществил, не могат да възникнат и неговите правни последици.

По тези съображения съдът счита, че исковете по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.342, ал.2 от ТЗ и чл.345, ал.1 от ТЗ, вр. с чл.232, ал.2 от ЗЗД вр. с чл.92, ал.1 от ЗЗД следва да бъдат уважени изцяло, а този по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.79, ал.1, предл.2 от ЗЗД – да бъде отхвърлен.

Вземанията, с изключение на тези за възнаградителна лихва и за неустойка за забава, са дължими ведно с поисканата законна лихва, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл.410 от ГПК, по което е било образувано Ч. гр. д. № 2271/2020г. по описа на РС – Хасково – 08.10.2020г., до окончателното им изплащане.

Съгласно т. 12 на Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014 г. по тълк. д. № 4/2013 г. на ОСГТК на ВКС, съдът, който разглежда специалните установителни искове, предявени по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, и то с осъдителен диспозитив, като съобразно изхода на спора разпредели отговорността за разноските както в исковото, така и в заповедното производство.

В случая към датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение ответникът е дал повод за образуване на заповедното производство, тъй като към този момент, а и към настоящия, не е погасил процесните вземания. Ето защо, следва да бъде ангажирана отговорността му за сторените от ищеца разноски по Ч. гр. д. № 2271/2020г. по описа на РС – Хасково. От представените по него писмени доказателства се установява, че те са действително направени, но съобразно установения по делото размер на вземанията, следва да бъдат намалени на общо 115.35 лева.

С оглед изхода на настоящото производство и двете страни имат право на разноски, но на ответника не следва да му бъдат присъждани, тъй като липсват твърдения и доказателства за извършването им.

На основание чл.78, ал.1 от ГПК на ищеца се дължат такива, съразмерно на уважената част от исковете, а именно сумата от 1016.97 лева, съобразно представения списък по чл.80 от ГПК, включващи и юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лева, определен съобразно

чл.78, ал.8, изпр.2 от ГПК, във връзка с чл.37 от ЗПП, във връзка с чл.25, ал.1 от НЗПП.

Водим от горното, съдът

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО, на основание чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл.342, ал.2 от ТЗ, чл.345, ал.1 от ТЗ, вр. с чл.232, ал.2 от ЗЗД и чл.92, ал.1 от ЗЗД, по отношение на В. ИЛК. Й., ЕГН *****, от *****, че дължи на „Амиго Финанс“ ЕООД, ЕИК 204009205 /предишно наименование „Мого България“ ЕООД/, със седалище и адрес на управление - гр. София, бул. „Г. М. Димитров“ № 16-А, с адрес за призоваване - *****, по сключения между тях Договор № AG0007894 от 14.05.2019г. за финансов лизинг със задължително придобиване на собствеността върху лизинговия актив, следните суми, а именно: 1520.32 лева - незаплатена главница по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 20.12.2019г. до 14.07.2020г.; 874.27 лева – незаплатена възнаградителна лихва по лизингови вноски, включена в анюитетните вноски с падеж от 20.12.2019г. до 14.07.2020г.; 7.45 лева - неустойка за забавени плащания за периода от 20.12.2019г. до 14.07.2020г.; 277.48 лева - разходи за заплатени данъчни задължения по чл.52 от ЗМДТ за 2020г.; 85.43 лева - разходи за заплатени застрахователни премии по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“; 922.05 лева – неустойка за прекратяване на договора по вина на лизингополучател, ведно със законната лихва върху тях, с изключение на тези за възнаградителна лихва и за неустойка за забава, считано от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по Ч. гр. д. № 2271/2020г. по описа на Районен съд – 08.10.2020г. до окончателното им изплащане, като иска по чл.422, ал.1 от ГПК, вр. с чл. 79, ал.1, предл.2 от ЗЗД за установяване съществуването на вземане за сумата от 744 лева - разходи за възстановяване на лизинговия актив, като неоснователен - **ОТХВЪРЛЯ**.

ОСЪЖДА В. ИЛК. Й., ЕГН *****, от *****, на основание чл.78, ал.1 от ГПК, да заплати на „Амиго Финанс“ ЕООД, ЕИК 204009205 /предишно наименование „Мого България“ ЕООД/, със седалище и

адрес на управление - гр. София, бул. „Г. М. Димитров“ № 16-А, с адрес за призоваване - *****, сумата от 1132.32 лева, от която 1016.97 лева, представляваща направени разноси по настоящото дело и 115.35 лева, представляваща направени разноси по Ч. гр. д. № 2271/2020г. по описа на Районен съд - Хасково, за която е издадена Заповед № 260479/17.12.2020г. за изпълнение на парично задължение по чл.410 от ГПК, съразмерно на уважената част от исквете.

Решението подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Хасково в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Хасково:/п/ не се чете

Вярно с оригинала!

Секретар: Г.А.